

Adam Zagajevski (1945)

PROMENA

Više meseci nisam napisao
ni jedan stih.
Živeo sam pokorno, čitajući novine,
misleći o zagonetkama vlade
i o razlozima poslušnosti.
Gledao sam zalazak sunca
(purpuran, ispunjen nemirom),
slušao sam kako se stišavaju glasovi ptica
i kako čuti noć.
Video sam suncokrete obešenih
glava u sumrak, kao da se nepažljivi mačak
šeta posred baštih.
Na prozorskoj dasci skupio se
sladunjavci prah metlike i guštera
koji su se skrivali u pukotinama zidova.
Išao sam u duge šetnje,
željan samo jednog:
munje,
promene,
tebe.

DALEKO OD KUĆE

Jutarnje nebo je bilo zaklonjeno, crno
– oblaci sa neprozirnim,
orientalnim licima,
nisu se nigde žurili.
U podne su duge oštice sunčanih zraka
počele da šetaju po krovovima grada
kao makaze tražeći žrtvu.
Buktale su vatre, dim je postajao vladar,
A krv – ta velika odsutnost –
intonirala je svoj spev gregorijanski.

TRAŽI

Vratio sam se u grad
u kojem sam bio dete
i mladić i tridesetogodišnji starac.

Grad me prihvatio ravnodušno,
dok su megafoni njegovih ulica šaputali:
zar ne vidiš da oganj stalno plamti,
zar ne čuješ buktanje plamena?
Odlazi.

DIM

Odviše elegija. Previše pameti.
Pahne seno i bela čaplja
nesigurno leti iznad njiva.
Umemo da krijemo mrtve.
Ne želimo da ubijamo.
Ali ti snažni bleskovi
izvlače se na našu očaranost.
U mojoj sobi gomilaju se snovi
tesno složeni kao divani
u zagušljivoj, orientalnoj prodavnici
i nema više mesta za nove pesme.
Srna ne beži,
pokušava da odgonetne budućnost.
Niko ne ume da oda počast bogovima.
Previše je gnevna molitva.
Cvetovi lipe, otvorene rane.
Podiže se dim iznad panorame grada
i tišina ulazi u naše domove;
u naše domove ulazi punoča.

TAMO, GDE DAH

Stoji usamljeno na sceni
i nema nijednog instrumenta.

Stavlja dlanove na prsa,
Tamo, gde rađa se dah
i gde gasne.

To ne pevaju dlanovi,
niti prsa.

Peva to, što čuti.